Stuk **416** (1996-1997) – Nr. 3

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1996-1997

6 december 1996

ONTWERP VAN DECREET

houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1996 betreffende de erkenning van de televisiediensten

VERSLAG

namens de Commissie voor Mediabeleid uitgebracht door de heer Johnny Goos

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Marijke Dillen.

Vaste leden : de heer Joachim Coens, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Walter Vandenbossche, mevrouw Mieke Van Hecke, de heer Marc Van Peel ;

de heren Louis Bril, Jozef Browaeys, Marino Keulen ;

mevrouw Kathy Lindekens, de heer Michiel Vandenbussche, mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh ;

de heren Frank Creyelman, Emiel Verrijken ;

mevrouw Nelly Maes ;

de heer Jos Stassen.

Plaatsvervangers :

mevrouw Brigitte Grouwels, de heren Freddy Sarens, Eddy Schuermans, Gilbert Vanleenhove, Hugo Van Rompaey ;

de heer Freddy Feytons, mevrouw Marleen Vanderpoorten, de heer Dirk Van Mechelen ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwkerke, Tuur Van Wallendael ;

de heren Pieter Huybrechts, Felix Strackx ;

de heer Herman Lauwers ;

de heer Jos Geysels.

Zie :

416 (1996-1997)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nr. 2 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

Uw commissie besprak voorliggend ontwerp van decreet tijdens haar vergaderingen van 5 november en 3 december 1996.

I. Inleidende uiteenzetting door de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

De minister verklaart dat de Vlaamse regering in haar vergadering van 24 juli 1996 het besluit van de Vlaamse regering betreffende de erkenning van televisiediensten heeft goedgekeurd.

Artikel 127 van de gecoördineerde decreten van 25 januari 1995 betreffende de radio-omroep en de televisie bepaalt dat de reglementaire besluiten bedoeld in artikel 71 binnen de tien dagen na hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad door de Vlaamse regering ter bekrachtiging aan het Vlaams Parlement moeten worden voorgelegd.

Het besluit van 24 juli 1996 betreffende de erkenning van de televisiediensten is genomen ter uitvoering van het kabeldecreet van 4 mei 1994 dat aan de bestaande omroepcategorieën - VTM, regionale, betaal- en doelgroepenomroep - een categorie televisiediensten toevoegde. Het zijn particuliere televisieomroepen die zich met andere soorten van diensten richten tot het publiek of een deel ervan.

In de voorbereidende werken werd geen opsomming gegeven van wat die diensten kunnen zijn. Er is alleen sprake van teletekst, kabelkrant en dergelijke. Wel duidelijk is dat de decreetgever door het invoeren van een nieuwe categorie andere diensten of programma's op het oog had dan de traditionele omroepprogramma's. Daarom is in het besluit vermeld dat de diensten moeten onderscheiden zijn van de gewone programma's van de andere Vlaamse omroepen. Het kan dus niet dat ze in de plaats treden van de andere omroepen (vrees AVS). Elke aanvraag zal op basis van de bedoelingen van de decreetgever worden beoordeeld.

II. Algemene bespreking

1) Vragen van de leden

De heer *Marino Keulen* heeft een aantal praktische vragen bij het voorliggend ontwerp van bekrachtigingsdecreet. Hoe worden de betrokken televisieomroepen gefinancierd ? Zijn er reeds concrete aanvragen binnengekomen ? Volgens de informatie van de spreker is er een project van de gemeente Evergem bekend. In die gemeente zou 2 miljoen frank ingeschreven zijn voor de financiering van een dergelijke televisiedienst. Maar behoort de financiering van een televisiedienst wel tot de opdracht van de gemeente ? Wie kan een dergelijk initiatief lanceren, en wie absoluut niet ? Kunnen gemeenten samen een initiatief nemen ? Staat er een rem op het aantal erkenningen ? Wat indien er bijvoorbeeld twee of drie analoge initiatieven in eenzelfde regio bestaan ? Kunnen zij dan allemaal erkend worden ? Staat er een grens op het geografisch bereik van de aangeboden televisiediensten ?

De heer *Dirk Van Mechelen* staat wantrouwig tegenover het voorliggend ontwerp van bekrachtigingsdecreet. Hij ziet momenteel de draagwijdte van het besluit niet goed, maar hij is ervan overtuigd dat de minister en zijn kabinet die draagwijdte wél zien en dat met dit bekrachtigingsdecreet de deur wordt opengezet voor allerlei initiatieven waarop de commissieleden momenteel geen zicht hebben. De spreker vraagt zich af waarom dit bekrachtigingsdecreet juist nu wordt voorgelegd. Wie heeft het initiatief genomen voor dit besluit ? Wie is er vragende partij en voor wie opent men een nieuwe markt ? Is er een verband met het initiatief in Evergem waarvan reeds sprake ? Hoe wist de betrokken CVP-burgemeester dat hij juist nu 2 miljoen in zijn begroting kon inschrijven voor de realisatie van een televisiedienst ? Zijn de gemeenten vragende partij ? De bedrijven ?

Vervolgens heeft ook deze spreker een aantal concrete vragen. Artikel 1, 3° bepaalt dat de diensten voor de kijker een belangrijk bijkomend aanbod op bedrijfseconomisch, educatief, sociaal of cultureel vlak moeten inhouden. Aan welk bijkomend aanbod denkt de minister ? In zijn inleiding sprak hij van kabelkrant en teletekst, maar wat bijvoorbeeld met video-on-demand ? Artikel 1, 5° bepaalt

dat de televisiediensten onafhankelijk moeten zijn van een politieke partij. Hoe gaat de minister dat regelen en controleren ? Artikel 1, 7° bepaalt dat de televisiediensten in het Nederlands moeten uitzenden, behoudens afwijkingen toe te staan door de Vlaamse regering. Aan wat voor soort afwijkingen denkt men hier ? En aansluitend bij de vraag van de heer Marino Keulen : hoe worden de televisiediensten gefinancierd ? Door sponsoring of door subsidies van gemeenten, aangrenzende gemeenten, provincies ?

Meer in het algemeen stoort de heer Dirk Van Mechelen zich aan de tactiek van een bekrachtigingsdecreet. Het Vlaams Parlement kan de tekst van het besluit volgens hem niet meer wijzigen, waardoor het amenderingsrecht van het Vlaams Parlement beknot wordt. De spreker dringt alleszins aan op een uitstel van de bespreking ten gronde, en hij vraagt of het correct is dat er niet meer geamendeerd kan worden. Mocht dat niet het geval zijn, dan zal zijn fractie eventueel amendementen op het besluit voorbereiden.

De heer *Michel Doomst* vraagt of de bepaling in het besluit die stelt dat de diensten zich moeten onderscheiden van de gewone programma's van de traditionele omroepen (art.1, 3°) gebaseerd is op een persoonlijke interpretatie van de minister. In dat geval zou een eventuele opvolger er immers een andere mening op kunnen nahouden.

2) Antwoord van de minister en bijkomende vragen van en verduidelijkingen door de leden

De minister stelt in de eerste plaats dat het wantrouwen van de heer Dirk Van Mechelen ten aanzien van het voorliggend besluit totaal onterecht is. Het besluit werd genomen in uitvoering van het kabeldecreet van 4 mei 1994 - momenteel artikel 41,5° van de gecoördineerde mediadecreetgeving - dat aan de bestaande omroepcategorieën een categorie televisiediensten heeft toegevoegd. Aan dit besluit ligt met andere woorden een decreet aan de basis dat door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd. De Mediaraad heeft reeds op 9 december 1994 advies uitgebracht, en de Vlaamse minister bevoegd voor begroting heeft op 22 mei 1995, dus nog voor hijzelf als minister is aangetreden, haar akkoord gegeven. De Raad van State heeft op 7 mei 1996 advies uitgebracht over het ontwerp van besluit. De minister heeft de procedure gefinaliseerd, het besluit laten goedkeuren en het uiteindelijk ingediend bij het Vlaams Parlement. De heer Van Mechelen ziet volgens de minister dan ook volledig onterecht machinaties achter dit besluit.

Hierbij aansluitend en ingaande op de vraag van de heer Michel Doomst stelt de minister dat niet hijzelf, maar de gecoördineerde mediadecreetgeving bepaalt dat de televisiediensten zich moeten onderscheiden van de klassieke omroepprogramma's (art. 41, 5°). Tijdens de bespreking van het kabeldecreet van 4 mei 1994 werden in dit verband kabelkrant en teletekst genoemd. De heer Carl Decaluwé merkt op dat minister Hugo Weckx ook gewag maakte van video-on-demand.[1] De minister bevestigt deze interpretatie : het betreft diensten die niet onder de traditionele omroepprogramma's vallen. Video-on-demand hoort daar bij.

Wat de concrete vragen betreft, verklaart de minister in de eerste plaats dat de betrokken televisiediensten geen reclame mogen uitzenden, maar dat ze wel gesponsord kunnen worden. Sponsoring door een lokaal bestuur is niet verboden.

Artikel 1 van het besluit stelt duidelijk wie het initiatief kan nemen : iedereen die voldoet aan de gestelde criteria. Er staat ook geen limiet op het aantal initiatieven, noch op eventuele samenwerkingsverbanden. Er is evenmin een beperking naar het geografisch bereik toe.

Tot nu toe heeft de minister nog geen enkele aanvraag gekregen. Het voorbeeld van Evergem waarnaar werd verwezen is hem onbekend. Indien het correct zou zijn dat de gemeente Evergem op basis van voorliggend besluit een soort van lokale televisie zou willen maken, dan is het duidelijk dat dat niet mogelijk is. Ter verduidelijking verklaart de heer *Erik Matthijs* dat er begin 1995 op initiatief van de burgemeester van Evergem gesprekken met andere gemeenten - onder meer Gent, Zelzate - gevoerd zijn over de informatievoering van de gemeenten. Het begrotingskrediet van 2 miljoen frank moet tegen die achtergrond bekeken worden. De spreker wijst er echter op dat bij die

---

[1] *'Wat het aanbieden van video-op-vraag door de kabelmaatschappijen betreft, verwijst de minister naar de amendementen die een vierde categorie omroepen, die andere diensten aanbieden, creëren...'* (Ontwerp van decreet betreffende de erkenning en de vergunning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten en betreffende het bevorderen van de verspreiding en de productie van televisieprogramma's. Verslag namens de Commissie voor de Media uitgebracht door de heer M. Bartholomeeussen (Stuk 157(BZ 1992)-Nr.6, p. 15)).

gesprekken leden van alle partijen betrokken waren. Hierbij aansluitend citeert de heer Dirk Van Mechelen de volgende passage uit de notulen van die bewuste vergadering : '*De bedoeling momenteel is te komen tot een Vlaamse televisiedienst voor gans Oost- en West-Vlaanderen waar alle steden en gemeenten zich kunnen op aansluiten en die ongetwijfeld via de kabel zal gedistribueerd worden*'. Kadert dit citaat niet in het ontwerpbesluit ? Kan de minister terzake meer duidelijkheid scheppen ?

III. Procedure

Ingaande op de interventie van de heer Dirk Van Mechelen, verklaart voorzitter *Marijke Dillen* dat een ontwerp van bekrachtigingsdecreet amendering van het besluit door het Vlaams Parlement niet uitsluit. Er zijn terzake precedenten. Zij stelt dan ook voor de vergadering op te schorten, en de leden de kans te geven om eventueel amendementen voor te bereiden.

IV. Herneming van de bespreking

1) Bijkomende verduidelijkingen door de minister

Ingaande op de hierboven vermelde vragen van de heer Dirk Van Mechelen om bijkomende verduidelijking herinnert de minister vooreerst aan de voorbereidende werken van het kabeldecreet van 4 mei 1994 (Stuk 157(BZ1992)-Nr.1). In de memorie van toelichting bij dat decreet werd gesteld dat het in de bedoeling lag om een nieuwe categorie van niet-openbare televisie in te voeren. Met die nieuwe, algemene categorie wilde men inspelen op allerlei nieuwe en toekomstige ontwikkelingen in de media. Als voorbeeld werd toen verwezen naar recyclageprogramma's voor medici, informatieve en opleidingsprogramma's voor bedrijven, enzovoort.

Tijdens de hoorzittingen met de kabelmaatschappijen, Belgacom en de regionale televisieomroepen is toen gebleken dat de kabelmaatschappijen aanvaardden dat activiteiten zoals de kabelkrant en teletekst buiten hun wettelijk bevoegdheidsdomein liggen en dat de opdracht van de kabelmaatschappijen het transport en niet de productie van beeldmateriaal betreft. De regionale televisieomroepen pleitten voor een exclusiviteit van de regionale omroepen in al hun activiteiten, televisie en andere diensten. De heer *Dirk Van der Maelen* had vragen bij de stelling van de regionale televisieverenigingen. Hij wees erop dat de electronische informatievoorziening in de toekomst veelomvattend zal zijn en hij vroeg zich dan ook af of het realistisch is om alle vormen van electronische informatievoorziening exclusief aan de regionale omroepen toe te wijzen. Hij was eerder van oordeel dat enkel de informatievoorziening die aansluit bij de gemeenschapsopdracht en het takenpakket van de regionale televisie voor de regionale omroepen diende voorbestemd. De regionale omroepen antwoordden daarop dat geen enkele vorm van communicatie mocht worden uitgesloten. Ook alle nieuwe diensten die zich aanbieden en die onder de noemer streekinformatie thuishoren dienden volgens de regionale televisieverenigingen tot hun monopolie te blijven behoren. Tijdens de bespreking van het ontwerp van decreet zelf is daar weinig aan toegevoegd. In het voorontwerp van decreet was sprake van televisiediensten "voor zover deze diensten communicatiemiddelen betreffen met een algemene verspreiding van culturele aard". Op advies van de Raad van State werd die beperking geschrapt omdat de Vlaamse Gemeenschap volle bevoegdheid heeft terzake.

De slotsom is volgens de minister dat de bepaling van het begrip 'televisiediensten' in het kabeldecreet erg vaag blijft. De Vlaamse decreetgever heeft een algemeen kader willen scheppen om nieuwe omroeptoepassingen mogelijk te maken. Wel is het voor de minister duidelijk dat televisiediensten niet in de plaats mogen treden van de bestaande omroepen. Dat is de reden waarom in artikel 1, 3° van het voorliggende besluit is bepaald dat de diensten onderscheiden moeten zijn van de gewone programma's van de andere Vlaamse omroepen.

De minister stipt verder aan dat de Vlaamse Mediaraad het voorliggende besluit betreffende de erkenning van televisiediensten plaatste in het perspectief van de recente ontwikkelingen op het vlak van nieuwe diensten op kabel en/of telefoonlijnen. De Mediaraad stelde bovendien het opnemen van onverenigbaarheden voor en achtte het verkieslijk om het exploiteren van verschillende diensten mogelijk te maken, mits telkens een afzonderlijke erkenning wordt verkregen. In het voorliggende besluit werden inderdaad onverenigbaarheden opgenomen. Die betreffen echter niet de uitgevers, omdat het juist zij zijn die nieuwe initiatieven voorbereiden, inzake onder meer de kabelkranten.

De minister verwacht dat er binnen afzienbare tijd aanvragen zullen worden ingediend. Hij zou het betreuren dat nieuwe toepassingen in de mediasector, die niet in tegenspraak zijn met de Vlaamse

regelgeving, zouden worden afgeremd. Tenslotte benadrukt de minister dat het voorliggende besluit geen wettelijke basis creëert voor lokale televisie. Lokale televisie kan immers niet als een televisiedienst beschouwd worden in de zin van het voorliggende besluit. Hij betreurt dat er hieromtrent blijkbaar misverstanden zijn gerezen en staat open voor amendementen op het besluit die hieromtrent duidelijkheid scheppen. Hij kant zich evenwel tegen eventuele amendementen die ertoe zouden kunnen leiden dat de ontwikkeling van nieuwe informatie- en communicatiemiddelen worden afgeremd en de invoering van de omroepcategorie 'televisiediensten' op de helling wordt gezet.

2) Bijkomende vragen van de leden en antwoord van de minister

De heer *Dirk Van Mechelen* gaat in principe akkoord met de invoering van een nieuwe omroepcategorie 'televisiediensten', rekening houdend met het feit dat het kabeldecreet inderdaad ruimte creëert voor nieuwe initiatieven in die zin. De spreker blijft het evenwel moeilijk hebben met het feit dat er op het terrein reeds een aantal ontwikkelingen bezig zijn waarvoor dit besluit blijkbaar een wettelijke basis dient te creëren. Hij staaft die stelling met een aantal citaten uit het 'Ontwerpdossier met betrekking tot de oprichting en de werking van een Vlaamse televisiedienst voor gemeentebestuurlijke informatieverstrekking'. Het betreft een nota die werd opgesteld door Concepten en Producties voor Evocatieve Multimediale Communicatie, en die dateert van 13 augustus 1996, dit wil zeggen voordat het voorliggende besluit van de Vlaamse regering bekend was. In de genoemde nota wordt gesteld dat het verzorgingsgebied van de betrokken televisiedienst exclusief dient te zijn en voldoende groot. Het verzorgingsgebied zou minimaal alle steden en gemeenten van West- en Oost-Vlaanderen moeten beslaan en liefst heel Vlaanderen. De uitzendingen zouden gemiddeld 30 minuten duren en ongecodeerd door de kabelmaatschappijen worden uitgezonden. Bovendien zou de organisatie ten behoeve van de steden en gemeenten kunnen optreden als 'service provider' voor het gebruik van informatiesnelwegen. In de nota wordt er verder op gewezen dat de organisatie over een erkenning zal moeten beschikken voor wat betreft de activiteiten op het vlak van televisieomroep. Bovendien wordt in de nota onder meer de adjunct-kabinetchef van de minister bedankt voor zijn luisterbereidheid, waardevolle reflecties, kritische nota's en nuttige informatie. Volgens de heer Van Mechelen laat deze nota toe om te begrijpen waar de minister met het voorliggende besluit precies op aanstuurt. Het voorliggende besluit dient volgens hem dan ook in de eerste plaats om de in de geciteerde nota voorgestelde televisiedienst voor gemeentelijke informatieverstrekking, die eigenlijk een vorm van lokale televisie is, mogelijk te maken.

De *minister* repliceert daarop dat de voorgeschiedenis van het voorliggende besluit teruggaat tot 1994, zoals blijkt uit de aanhef ervan. Dat het besluit speciaal genomen is met het oog op het door de heer Dirk Van Mechelen aangehaalde initiatief is dus onjuist. De minister herhaalt dat dit besluit enkel bepaalde nieuwe televisiediensten zoals de kabelkrant mogelijk wil maken, en in geen geval een wettelijke basis creëert voor lokale televisie.

V. Artikelsgewijze bespreking van het besluit

Artikel 1

De heer *Carl Decaluwé* dient, samen met de heren Michel Doomst, Tuur van Wallendael en Hugo Van Rompaey, een amendement in dat, via de toevoeging van een nieuw artikel 3 aan het ontwerp, aan artikel 1,1° van het besluit toevoegt dat onder televisiediensten geen diensten verzorgd door particuliere televisieomroepen die zich richten tot een gemeenschap in een lokaal zendgebied, en die als lokale omroepen verstaan kunnen worden (Stuk 416/2). De heer Decaluwé zegt op die manier te willen vermijden dat men zich op het voorliggende besluit zou kunnen steunen om met lokale televisie te beginnen. Hij wijst erop dat dit zou ingaan tegen de bedoeling van de decreetgever en, blijkens het antwoord van de minister, de bedoeling van de Vlaamse regering. Volgens de indiener zou de lokale televisie een rechtstreekse bedreiging inhouden voor de regionale omroepen, die het nu reeds financieel erg moeilijk hebben. De minister verklaart zich met dit amendement akkoord.

De heer *Dirk Van Mechelen* laakt het feit dat het ontwerp geen nadere omschrijving bevat van het begrip 'televisiediensten', zoals ook opgemerkt door de Raad van State in zijn advies over het voorontwerp van besluit (Nr. L.24.662/8). De Raad van State wijst er verder op dat de term 'televisiediensten' in het ontwerp in twee betekenissen wordt gebruikt, enerzijds ter aanwijzing van de te erkennen omroep, anderzijds ter aanwijzing van de door die omroep verzorgde diensten (p.6). In de eerste betekenis wordt het begrip 'omroep' wel gedefinieerd in het decreet. Dit kan impliceren dat

de in het voorliggende besluit bedoelde televisiediensten eigenlijk een omroep zijn in de zin van het decreet. In die hypothese, zo stelt de heer Van Mechelen, zal het zeer moeilijk zijn om lokale televisie van erkenning op grond van dit besluit uit te sluiten. Vandaar de concrete vraag of de bedoelde televisiediensten inderdaad omroepen zijn in de zin van het decreet. De *minister* antwoordt dat het, gezien de razendsnelle ontwikkelingen in de betrokken sector, onmogelijk is om het begrip 'televisiedienst' concreet te omschrijven. Een limitatieve opsomming van de voor erkenning in aanmerking komende diensten zou dan ook de werkbaarheid van het besluit in het gedrang brengen. De heer Dirk Van Mechelen repliceert daarop dat minister in feite een blanco cheque krijgt om naar eigen goeddunken te beslissen welke dienst wordt erkend en welke niet. Op vraag van de heer Van Mechelen stelt de minister dat een dienst zoals omschreven in de door de vraagsteller geciteerde nota zeker niet voor erkenning als televisiedienst in aanmerking komt.

Wat betreft artikel 1,2° betreurt de heer *Jos Geysels* dat de raden van beheer van de televisiediensten voor één vijfde kunnen bestaan uit leden die een politiek mandaat uitoefenen. Hij dacht nochtans dat het inzicht veld aan het winnen was dat de politici zich best niet rechtstreeks inlaten met de mediasector. In bijkomende orde laakt de heer Geysels het feit dat er geen onverenigbaarheid wordt ingevoerd tussen het lidmaatschap van de raden van beheer en het mandaat van Vlaams Parlementslid. Hij vindt het deontologisch niet aanvaardbaar dat leden van de raad van beheer van de televisiediensten tegelijkertijd zitting zouden hebben in het Parlement dat de decretale basis creëert voor die diensten en controle uitoefent op de uitvoering van de betrokken decreten. Hij dient samen met de heer Dirk Van Mechelen een amendement in dat, via toevoeging van een nieuw artikel 3 aan het ontwerp, in artikel 1,2° van het besluit een onverenigbaarheid invoert tussen het mandaat van Vlaams Parlementslid en het lidmaatschap van de raad van beheer van een televisiedienst (Stuk 416/2). De minister wijst op de analogie met een soortgelijke bepaling in het decreet betreffende de regionale TV-omroepen. Bij het totstandkomen van dat decreet werd er geargumenteerd dat de aanwezigheid van politieke mandatarissen in de raad van beheer van die omroepen de representativiteit ervan ten goede zou kunnen komen. Wat het voorliggende besluit betreft heeft de regering het advies van de Vlaamse Mediaraad gevolgd, die inzake de samenstelling van de raden van beheer pleitte voor een analoge regeling als voor de niet-openbare televisieverenigingen. De heer Jos Geysels repliceert daarop dat representativiteit, zoals bedoeld in het Cultuurpact, niet hetzelfde is als partijpolitieke representativiteit. Hij blijft erbij dat de onverenigbaarheid tussen een Vlaams parlementair mandaat en het lidmaatschap van de bedoelde raden van beheer een kwestie is van elementaire deontologie. De heer *Michel Doomst* is het daar niet mee eens en argumenteert dat de parlementsleden voeling moeten kunnen houden met het brede maatschappelijke gebeuren en zoveel mogelijk aanwezig moeten zijn op het veld. Het lidmaatschap van de raad van beheer van een televisiedienst biedt een mogelijkheid daartoe. De heer Doomst verklaart dat hij daarmee het standpunt vertolkt van zijn fractie. De *minister* sluit zich bij dat standpunt aan en kan het door de heer Jos Geysels ingediende amendement dan ook niet onderschrijven.

De heer *Dirk Van Mechelen* treedt het advies van de Raad van State bij om artikel 1,3 nader te preciseren (p.8-9). De voorliggende tekst vindt hij uitermate vaag. Hij vraagt wat er precies wordt bedoeld met de bepaling dat de diensten een belangrijk bijkomend aanbod moeten inhouden op bedrijfseconomisch, educatief, sociaal of cultureel vlak. Zou dit bijvoorbeeld kunnen impliceren dat het Vlaams Economisch Verbond met eigen TV-uitzendingen op de kabel kan komen en, zo ja, zouden die uitzendingen dan een 'may carry'- of 'must carry'-statuut hebben ? De *minister* antwoordt dat dergelijke uitzendingen nu al mogelik zijn in toepassing van de wetgeving op de doelgroepentelevisie. In de praktijk komt dat echter zelden voor, omdat het erg duur uitvalt om met televisieuitzendingen op de kabel te komen. De televisiediensten die in toepassing van het voorliggende besluit worden erkend vallen onder het 'may carry'-statuut.

De heer *Carl Decaluwé* dient, samen met de heren Michel Doomst, Tuur van Wallandael en Hugo Van Rompaey, een amendement in dat, via de toevoeging van een nieuw artikel 4 aan het ontwerp, artikel 1,4° van het besluit vervangt door een bepaling ertoe strekkende dat een erkende televisiedienst voor elke afzonderlijke nieuwe dienst een vergunning dient aan te vragen. Bovendien dient een afzonderlijke vergunning aangevraagd bij het samen aanbieden van diensten. Verder wordt in de nieuwe tekst bepaald dat elke te leveren afzonderlijke dienst duidelijk moet omschreven worden (Stuk 416/2). Wanneer de televisiediensten hun aanbod uitbreiden met een nieuw soort dienst, moeten zij een afzonderlijke vergunning vragen. De indieners argumenteren dat de overheid de sleutel in handen moet houden in verband met de uitbreiding van diensten. Een meldingsplicht is

onvoldoende. De *minister* verklaart zich met dit amendement akkoord.

Als artikel 1,6° letterlijk wordt genomen, zo merkt de heer *Dirk Van Mechelen* op, dan berust de redactionele eindverantwoordelijkheid voor de uitzendingen bij het voltallige personeel van de televisiedienst en niet enkel bij het redactionele personeel. De heer *Tuur Van Wallendae*l repliceert hierop dat er toepassingen mogelijk zijn waarvoor geen redactionele tussenkomst is vereist. Volgens de *minister* wordt met deze bepaling bedoeld dat de verantwoordelijkheid voor de uitzendingen van een televisiedienst moet berusten bij iemand die personeelslid is van die dienst. Op een vraag van de heer *Dirk Van Mechelen* of de televisiediensten nieuwsuitzendingen zullen kunnen brengen antwoordt de minister dat dit niet kan, gezien de bepaling in artikel 1,3° dat de diensten onderscheiden moeten zijn van de gewone programma's van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap of van een andere door de Vlaamse Gemeenschap erkende particuliere televisieomroep.

Wat artikel 1,7° betreft, haalt de heer *Dirk Van Mechelen* de opmerking van de Raad van State aan dat de vereiste dat de televisiedienst in het Nederlands uitzendt niet verenigbaar is met de grondwettelijk gewaarborgde taalvrijheid (p.9). De minister antwoordt dat er in het decreet op de lokale radio's en het decreet op de regionale televisie een analoge bepaling is opgenomen, en dat precies op aandringen van het Vlaams Parlement.

Artikel 2

De heer *Dirk Van Mechelen* informeert naar de manier waarop de televisiediensten gefinancierd zullen worden. Kan dit via overheidssubsidies, sponsoring of reclame ? De minister antwoordt dat de gewone wetgeving hierop van toepassing is. Dit betekent dat overheidssubsidies en sponsoring kunnen, maar reclame niet.

Artikel 3

De heer *Dirk Van Mechelen* betreurt dat de minister naar eigen goeddunken kan beslissen over de zendtijd die ter beschikking wordt gesteld van een erkende televisiedienst. Dat is volgens hem een illustratie te meer van het feit dat dit besluit de spelregels van de erkenning niet vastlegt en daardoor een volmacht geeft aan de minister en zijn opvolgers. De *minister* verduidelijkt dat het vooral afhankelijk is van de aard van de betrokken dienst hoeveel zendtijd ter beschikking wordt gesteld. Hij waarschuwt in dit verband voor een overreglementering van de erkenning.

Artikel 6

De heer *Dirk Van Mechelen* vraagt waarom de duur van de erkenning negen jaar bedraagt. Hij vraagt eveneens op welke grond de erkenning al dan niet zal worden verlengd na die negen jaar. De heer *Jos Geysels* vraagt zich af of de duur van negen jaar niet te lang is. De minister antwoordt dat de erkenningsvoorwaarden dienen te worden gespecificeerd in het erkenningsbesluit, conform artikel 72 van de gecoördineerde decreten betreffende de radio-omroep en de televisie. De lange duurtijd van negen jaar is volgens de minister verantwoord omdat het starten van een televisiedienst zware investeringen vergt, die maar verantwoord zijn wanneer er zekerheid is dat de erkenning voor een vrij lange periode geldt.

Artikel 8

De heer *Joachim Coens* vraagt hoeveel tijd de bestaande televisiediensten krijgen om zich in regel te stellen met het voorliggende besluit, en haalt daarbij BRTN-infogate als voorbeeld aan. De minister wijst erop dat de BRTN alle omroepactiviteiten kan verrichten, dus ook alle televisiediensten die te maken hebben met zijn taak als openbare omroep.

VI. Stemming

Artikel 1 van het ontwerp wordt met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Artikel 2 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé, Tuur Van Wallendael, Hugo Van Rompaey en Michel Doomst houdende toevoeging van een nieuw artikel 3 wordt met 8 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Het amendement van de heren Jos Geysels en Dirk Van Mechelen houdende toevoeging van een

nieuw artikel 3 wordt met 8 stemmen tegen 3 verworpen.

Het amendement van de heren Carl Decaluwé, Tuur Van Wallendael, Hugo Van Rompaey en Michel Doomst houdende toevoeging van een nieuw artikel 4 wordt met 10 stemmen unaniem aangenomen.

Het geamendeerde ontwerp van decreet wordt met 9 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding aangenomen.

De verslaggever, *De voorzitter,*

Johnny GOOS Marijke DILLEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1996 betreffende de erkenning van de televisiediensten is bekrachtigd.

Artikel 3

Aan artikel 1, 1°, van hetzelfde besluit wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"Onder televisiediensten zijn niet verstaan particuliere televisieomroepen die zich richten tot een gemeenschap in een lokaal zendgebied en die als lokale omroepen kunnen worden aangezien ;".

Artikel 4

In artikel 1, 4°, van hetzelfde besluit wordt 4° vervangen door wat volgt :

"4° een erkende televisiedienst vraagt voor elke afzonderlijke nieuwe dienst een vergunning aan. Bij het samen aanbieden van diensten wordt tevens een afzonderlijke vergunning aangevraagd. Elke te leveren afzonderlijke dienst moet duidelijk omschreven worden. Wanneer de televisiediensten hun aanbod uitbreiden met een nieuw soort dienst, moeten zij een afzonderlijke vergunning vragen ;".